

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת לימור חלד-רון

התובע	גיא פלג
הנתבע	שלומי אחרק
	נגד

פסק דין

1. תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע או החוק) על סך 800,000 ₪, שעיקרה פרסום של 19 רשומות שהעלה הנתבע בחשבון הפייסבוק שלו בתקופה שבין 22.8.2024 ועד ליום 22.9.2024. ברוב הרשומות, לצד תמונתו של התובע או סרטונים שלו, כתב הנתבע "מגיש שנראה כמו סוטה מין"; "נראה כמו סוטה מין"; "נראה כמו פדופיל"; "נראה פדופיל"; "נראה כמו פדופיל סוטה" (להלן: הפוסטים או הפרסומים).

2. השאלות המתעוררות במקרה דנן נוגעות לתבחינים שנקבעו בפסיקה בין גידוף לבין לשון הרע, וכן להגנה הקבועה בדין של הבעת דעה בתום לב. טרם נחל הילוכנו יש לזכור, כי שאלות אלו יש לבחון בראי האיזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי, כאמור ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (מאגרים משפטיים, 30.5.2023) (להלן: עניין עמותת חוזה חדש), שם כתב כב' השופט (כתוארו דאז) סולברג כך:

גלוי וידוע, כי "הדין העולה מחוק איסור לשון הרע מהווה איזון עדין בין זכויות אדם מרכזיות במשטר דמוקרטי: זכות היסוד לשם טוב, מזה, וזכות היסוד לחופש הביטוי, מזה" (ע"א 4534/04 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 570 (2004) (להלן: עניין הרציקוביץ'); דנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667, 703 (2014); לניסיון מעניין לצייר תמונה מורכבת של הערכים המאוזנים על-ידי דיני לשון הרע, תוך קריאת תיגר מסוימת על תיאור האיזון המקובל, ראו: Daniel Hemel & Ariel Porat, Free Speech and Cheap Talk, 11 J. Legal Analysis 46 (2019). לגבי שני 'נפילי ארץ' אלו, על רום מעלתם ועל חשיבותה הרבה,

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני :

דומה שנאמר כבר הכל, ואיני רואה צורך לשוב על מפורסמות אלה (ראו, למשל: רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, 518-519 (2001), והאסמכתאות הרבות שם). עוד אזכיר, כי נקודת האיזון שבין שני הערכים האמורים, נעה אל עבר הקוטב שבו שוכן חופש הביטוי, שעה שעסקינן בתביעות לשון הרע המוגשות על-ידי אישי ציבור, בגין פרסומים המתייחסים לעשייתם הציבורית (ראו למשל: ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621-623 (2002), והאסמכתאות שם; עניין הרציקוביץ', עמודים 570, 575; ע"א 751/10 פלוני נ' דיין אורבך, פ"ד סה(3) 369, 427, 431-432, 451-453 (2012)).

העובדות בתמצית

3. התובע הוא עיתונאי, כתב ופרשן לענייני משפט בחדשות ערוץ 12, ומגיש תכנית רדיו. הנתבע הוא אדם פרטי, לטענתו פועל בניין פשוט (פר' מיום 9.12.2025 (להלן: **הפר'**) עמ' 4, ש' 34). בין התובע לבין הנתבע אין היכרות אישית קודמת.

במהלך התקופה מיום 22.8.2024 ועד ליום 22.9.2024 העלה הנתבע 19 פרסומים בחשבון הפייסבוק שלו, תוך שיתוף סרטונים ותמונות של התובע, כמפורט להלן:

א. ביום 22.8.2024 כתב הנתבע "מגיש שנראה כמו סוטה מין!" תוך שיתוף סרטון של התובע.

ב. ביום 25.8.2024 כתב "נראה כמו סוטה מין", ובהמשך באותו יום כתב "נראה כמו פדופיל", והכל תוך שיתוף סרטונים של התובע.

ג. ביום 26.8.2024 פרסם הנתבע חמישה פוסטים שונים בהם כתב הנתבע "נראה כמו פדופיל סוטה", תוך שיתוף תמונות או סרטונים של התובע ממשתמשים אחרים. אחת מהן היא תמונה שאחר כתב עליה "גיא פלג, בריון סותם פיות", והנתבע הוסיף "נראה כמו פדופיל סוטה".

ד. בימים 27.8.2024, 3.9.2024, 4.9.2024, 5.9.2024, 7.9.2024, 10.9.2024, 19.9.2024, 21.9.2024 ו-22.9.2024, העלה הנתבע פרסומים בהם כינה את התובע "נראה כמו פדופיל" ו"נראה כמו פדופיל סוטה", לצד תמונות או סרטונים בהם נראה התובע.

בנוסף לאלו, העלה הנתבע גם פוסט הכולל תמונה של התובע עליו הופיעו המלים "זה הפלג שפיברק סרט נגד לוחמי צה"ל" (נספח 6 לכתב התביעה. יוער כבר עתה כי סוגיה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

זו אינה חלק מההליך דכאן, וכן שיתף פוסט שכתב אחר על התובע: "גיא פלג, בריון סותם פיות", והוסיף את המלים "נראה כמו פדופיל סוטה" (נספח 5 לכתב התביעה).

בגין פרסומים אלו הוגשה התביעה דכאן.

טענות הצדדים והשתלשלות ההליכים

4. לטענת התובע, הפרסומים מושא התביעה מהווים לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק, שכן עבירת הפדופיליה נתפסת בציבור כעבירה קשה מאוד, ועל כן הפרסומים הובילו להשפלתו ולביזויו קבל עם ועדה, פגעו בשמו הטוב, במשרתו, בעסקו, במשלח ידו ובמקצועו. התובע הדגיש, כי נוכח מעמדו הציבורי, יוקרתו המקצועית והמוניטין שלו, הנזק שנגרם לו גדול במיוחד. התובע הוסיף וטען כי פרסום הפוסטים נעשה ביוזעין ובמתכוון כדי להרע לו, ועתר לפסיקת פיצוי כספי עבור כל אחד מהפרסומים, לצד הסרתם ופרסום מכתב התנצלות ברשתות החברתיות.

5. הנתבע טען מנגד כי דין התביעה להידחות, בהיותה קנטרנית ומנופחת, וכל תכליתה להוציא ממנו כסף. לדברי הנתבע, מדובר בתובע סדרתי, המשתמש בהליכים משפטיים ככלי השתקה ואמצעי לקבלת כסף קל מאנשים פשוטים וקשי יום, גם בעילות תביעה שאינן קיימות או גבוליות מאוד.

לגופו של עניין טוען הנתבע כי הפרסומים אינם מהווים לשון הרע, וכי לכל היותר מדובר בגידופים או הבעת דעה. הנתבע עמד על כך כי הפרסומים לא כללו טענה עובדתית לפיה התובע הוא פדופיל או סוטה מין, או הפנו לחשד או מקרה ספציפי, ולכן לשיטתו לא יכול להשתמע מכך ייחוס עבירה פלילית לתובע. הנתבע הוסיף וטען כי הפרסומים לא זכו לחשיפה ממשית, ועל כן אין יסוד לטענת התובע על אודות נזקים שנגרמו לו, ומדובר ב"זוטי דברים".

לחלופין טוען הנתבע, כי אם ייקבע שהפרסומים אכן מהווים לשון הרע, עומדות לו הגנות וההקלות מכוח החוק (סעיפים 15-16 לחוק איסור לשון הרע), וכן הקלות נוספות (סעיף 19 לחוק) וכי לעמדתו יש לראות בכלל הפרסומים משום פרסום אחד, בהיותם זהים, ונוכח העובדה כי משך תקופת הפרסום היתה קצרה.

6. בקדם המשפט שנערך ביום 9.12.2025 הגיעו הצדדים להסכמה דיונית לפיה יינתן פסק דין מנומק על יסוד סיכומים משפטיים קצרים בכתב, וזאת בהיעדר מחלוקת עובדתית ממשית. כמו כן הוסכם שבדיון כל אחד מהצדדים יעיד בקצרה ללא חקירות.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

7. בסיכומים חזרו הצדדים על טענותיהם, והתייחסו גם לדברים שנאמרו בדיון. התובע ציין כי בחירת המילה "פדופיל" אינה מקרית, אלא נבחרה בהקשר לפרשה ציבורית מוכרת, כשהכוונה הייתה להציגו כאחד החשודים בפרשה זו. בהקשר זה הפנה התובע להליך משפטי אחר שניהל במקביל - ת"א (שלום בת ים) 56860-12-23 **גיא פלג נ' אליהו אברהם דהן** (מאגרים משפטיים, 14.7.2025) (להלן: **עניין דהן**). התובע הדגיש את הפגיעה שנגרמה לו עת נאלץ להסביר לילדיו בני ה-9 מהו "פדופיל", וכן טען כי כינויו כ"בריון" ו"סותם פיות" בפוסט ששותף ע"י הנתבע, מהווה האשמה עובדתית חמורה במיוחד בהיותו עיתונאי.

8. התובע דחה את טענת הנתבע לפיה הפרסומים אינם אלא שיתוף של פרסומים קיימים, והדגיש כי הכיתוב הנלווה של "פדופיל" או "סוטה מין" נוצר ונוסח על ידי הנתבע בעצמו. עוד טען התובע כי האלגוריתם של הרשתות החברתיות (פייסבוק) אינו מגביל את תפוצת הפרסומים רק לרשימת החברים של המפרסם, אלא עשוי להפיצם למשתמשים נוספים, כך שלא ניתן לדעת כמה אנשים ראו בפועל את הפרסומים, וכן ציין כי לנתבע 2,729 חברים בפייסבוק (ס' 3 לכתב הסיכומים).

התובע חזר על הטענה המשפטית כי מדובר בביטויים המהווים לשון הרע, שלא ניתן לראות בהם משום קללה שגורה בפי הציבור, וממילא, גם אם נראה בהם משום גידוף, נוכח הנסיבות בהן פורסמו, הם עולים כדי לשון הרע. כמו כן ציין התובע כי הרקע, ההקשר והנסיבות בהם הועלו הפרסומים, אינם מאפשרים לראות בהם הבעת דעה לפי המבחנים שנקבעו בפסיקה.

9. הנתבע התייחס בסיכומיו למבחנים שנקבעו בפסיקה בקשר לפרשנות חוק איסור לשון הרע, וטען כי קללות וגידופים שאין בהם ייחוס עובדתי אינם הפרה של הוראות החוק. כמו כן עמד על התפוצה המצומצמת של הפרסומים, וטען כי לא זכו לשיתוף או לתגובה כלשהי בטרם נמחקו על ידו. הנתבע הוסיף וציין כי עסקינן בפרסום אחד נוכח זהותם של הפרסומים והתקופה הקצרה שבה הועלו, וכן ציין כי התובע ממשיך לפעול במרחב הציבורי, דבר המוכיח כי שמו הטוב לא נפגע. הנתבע הדגיש כי מדובר בתביעת השתקה, וטען כי התובע עושה שימוש לרעה בהליכי משפט, באופן היוצר אפקט מצנן ופוגע בחופש הביטוי.

לצד זאת, הנתבע פירט בהרחבה את נסיבותיו האישיות, בדגש על מצבו הכלכלי, וביקש להביאם בחשבון. כמו כן, הלין הנתבע על ניסיונו של התובע להרחיב חזית ע"י העלאת

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

נתונים חדשים בסיכומיו בעניין היקף החברים בקבוצת הפייסבוק של הנתבע. סיכומי הנתבע לא כללו חזרה על ההתנצלות שאותה הביע כלפי התובע במסגרת הדיון.

דיון והכרעה

10. אין חולק כי הנתבע פרסם את הפוסטים מושא התובענה, ומכיוון שלא התעוררו שאלות עובדתיות של ממש, הצדדים בחרו לוותר על ניהול הוכחות והסתפקו בסיכומים בכתב. מטענות הצדדים עולה כי הם גם אינם חלוקים על כך שההתבטאויות מושא ההליך מהוות "פרסום" בהתאם להגדרה בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, ואכן ברי כי מדובר בפרסום שכזה. המחלוקות בענייננו נוגעות לשלוש שאלות: הראשונה, האם הפרסומים מושא ההליך מבססים עילת תביעה לפי החוק; השנייה, האם עומדת לנתבע הגנת הבעת דעה בתום לב, והשלישית, האם מדובר בפרסום אחד או מספר פרסומים. נגזרת לשאלות אלו היא סוגיית הפיצוי.

האם הפרסומים עולים כדי לשון הרע?

11. סעיף 1 לחוק קובע מהי לשון הרע:

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

על מנת להשיב על השאלה האם ביטוי מסוים מהווה לשון הרע לפי החוק, קבעה הפסיקה מבחן אובייקטיבי, לפיו יש לבחון מהי המשמעות שהאדם הסביר היה מייחס לדברים, תוך בחינת הפרסום בכללותו והמשמעות המקובלת שלו בציבור, ועל רקע הנסיבות וההקשר, ולא בהכרח על יסוד המלים הספציפיות בהן נעשה שימוש (רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נגד אמנון דנקנר** (מאגרים משפטיים, 12.11.2006) (להלן: **עניין בן גביר**); רע"א 2572/04 **רפאל פריג' נ' 'כל הזמן'** (מאגרים משפטיים, 16.6.2008); ע"א 723/74 **הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נגד חברת החשמל לישראל בע"מ**, (מאגרים משפטיים, 24.2.1977); ע"א 740/86 **יגאל תומרקין נ' אליקים העצני** (מאגרים משפטיים, 30.7.1989).

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

12. רובם המכריע של הפרסומים מושא התביעה דן הם מלים שכתב הנתבע בעמוד הפייסבוק שלו - "נראה כמו פדופיל" או "נראה כמו סוטה" או "נראה כמו פדופיל סוטה", וזאת לצד תמונות או סרטונים של התובע. מבחינה לשונית, אין חולק כי הפרסומים אינם מנוסחים כייחוס עובדתי, אלא כתיאור של אדם כמי "שנראה כמו".

התובע מסביר כי ניתן לראות בפרסום ככזה הכולל ייחוס עובדתי כלפיו, וזאת על רקע פרשה ציבורית מוכרת של חשדות לפדופיליה של אנשי ציבור בכירים, אשר יש המנסים לקשור את שמו אליה (להלן: "הפרשה") (ראו דברי התובע בדיון, פר' עמ' 3, ש' 26 והלאה). ואולם, למעט אמירות כלליות מטעם התובע בעניין זה, לא הוצגה תשתית ראייתית המבססת קשר בין אותה הפרשה לבין הפרסומים בעניינו. כך למשל, לא הוכח היכן נעשו הפרסומים האחרים בנושא, לא הוצגה סמיכות זמנים בין פרסום הפרשה לבין הפרסומים שהעלה הנתבע, ולא הוצג קשר בין המפרסמים האחרים שייחסו לתובע מעשי פדופיליה, כטענתו, לבין הנתבע. יתרה מזו, הנתבע העיד שאין קשר בין מעשיו לבין המעשים שנדונו בעניין דהן (פר' עמ' 4 ש' 30), ובסיכומיו ציין כי מעולם לא שמע על אותה הפרשה (סיכומי הנתבע, פסקה 43). כלומר, העובדות שעל בסיסן מבקש התובע לקשור את הנתבע לניסיונות של אחרים לשרבב את שמו לפרשת הפדופיליה לא הוכחו. לפיכך, לא ניתן לקבל את טענת התובע כי על רקע הפרשה, יש לראות בפרסומים ככאלו המייחסים לו ביצוע עבירות פדופיליה ומעשי סטייה מינית.

אשר על כן, לאור הנסיבות וההקשר של הדברים, ונוכח המלים והניסוח בהם עשה הנתבע שימוש, דומני כי הקורא הסביר לא יבין את הפרסום כהיגד עובדתי המייחס לתובע ביצוע מעשי פדופיליה או סטייה מינית מסויימים, אלא כמי שנראה כמו אחד כזה, ומכאן שמדובר בביטויים שמהווים גידוף.

האם מדובר בגידוף המבסס עילת תביעה לפי החוק?

13. הנתבע טוען כי הפרסומים הם גידופים וקללות, שלא מצמיחים לתובע עילת תביעה כנגדו, ומפנה לע"א (מחוזי ת"א) 67168-05-23 דוד פיש נ' פוסטר א.ו. אן. בע"מ (מאגרים משפטיים, 30.10.2023) (להלן: עניין פיש). הנתבע מוסיף וטוען כי מסקנה זו מתבקשת גם לאור ההקשר הלשוני והתרבותי של אופן הביטוי. בעניין זה, הנתבע תיאר את הרקע התרבותי ממנה הגיע, והגדיר אותה סביבה חברתית מוחלשת, שם היתה שגורה שפה בוטה ועממית. מנגד, טוען התובע, כי גם ביטויים וקללות יכולים להיחשב לשון הרע, ועמד על כך שככל שהשימוש בביטוי פחות שכיח, פגיעתו תהיה קשה יותר.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

דעתי כדעת התובע.

14. בעניין בן גביר עמד בית המשפט העליון על כך שגם גידוף יכול להיחשב לשון הרע, אך לא כל גידוף יקים עילת תביעה שכזו, ויש לבחון את הפרסום באופן אובייקטיבי תוך בחינת ההקשר והנסיבות של הדברים. על הלכה זו חזר בית המשפט המחוזי (כב' השופטת גרוסמן) בעניין פיש, והתמקד ביישום המבחן על קללות וגידוף:

"המבחן המדריך אם כן לבחינה האם יש בפרסום משום הוצאת לשון הרע, אינו מבחן סובייקטיבי המבוסס על תחושותיו והרהורי ליבו של התובע, אלא מבחן אובייקטיבי. ראו: ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989); ע"א 1104/00 אפל נ' חסון [פורסם במאגרים משפטיים] (10.1.2002); רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 24 לפסק דינו של כב' השופט ריבלין [פורסם במאגרים משפטיים] (12.11.2006); רע"א 9647/17 בהט נ' דגן, פסקה 10 [פורסם במאגרים משפטיים] (31.12.2017).

וכך המלומד שנהר מציין בספרו:

"שאלה מעניינת היא, האם קללות וגידופים ייחשבו כלשון הרע. מצד אחד, קללות וגידופים המופנים כלפי אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים. מצד שני, קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטוי בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע וזאת במקרים בהם הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים." (שם, עמ' 132).

כן ראו דברי המלומד עו"ד שלומי וינברג בספרו מורה דרך לתביעת לשון הרע (2015):

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

"גישתנו היא כי גידופים וקללות, שהשימוש בהם שכיח יותר, ואין בו כדי לייצר אצל השומע דעה שלילית על הנפגע (ולרוב הם מייצרים אצל השומע דעה שלילית על האומר, דווקא), לא יחשבו כ"לשון הרע", אולם קביעה זו הינה, תמיד, תלויה נסיבות והקשר.

יחד עם זאת, כאשר הקללה מייחסת לתובע תכונה שלילית, וכאשר משתמע ממנה שאין מדובר ב"קללת רחוב רגילה" אלא בקללה אשר פוגעת בערכו של התובע בעיני הבריות, וכאשר היא עוסקת דווקא בתכונות הנפגע, תוכר קללה זו כ"לשון הרע". (שם, עמ' 22).

זאת ועוד, בעניין פיש, שעליו ביקש להסתמך הנתבע, הבחין בית המשפט בין גידופים המייחסים תכונה שלילית לאדם מושא הפרסום, לבין קללות וגידופים שהם קללות רחוב נמוכות ושכיחות.

15. במקרה שלפניי, כינויו של התובע כמי שנראה כמו פדופיל או כמו סוטה מין ביקש לתארו כמי שמדיף ניחוח של עבריו מין, ומדובר בייחוס תכונה שלילית ביותר לתובע. בניגוד לעניין פיש, לא ניתן לומר כי האדם הסביר יפרש את הפרסום דנא כקללת רחוב, תהא הסביבה החברתית של הנתבע אשר תהא, אלא כניסיון לבזות ולהשפיל את התובע. ודוק, כינויו של אדם כמי ש"נראה כמו פדופיל" או "כמו סוטה מין", איננה קללה השגורה בפי הציבור, אלא מדובר בהיגד המייחס לאדם תכונה ייחודית שלילית במיוחד, כמי שנראה כאדם שמבצע עבירות פליליות חמורות (על האבחנה שיש לערוך בין קללות "גנריות" לבין קללות המתייחסות לתכונה ייחודית של אדם ראו גם ת"א (שלום רמ') 57008-08-19 למלמו רענן דוד אבבה נ' חיים חן בן חיים (מאגרים משפטיים, 3.5.2023)).

זאת ועוד, הנסיבות בעניינינו אינן מלמדות שהפרסום מהווה ביטוי לכעס או ללהט יצרים במהלך ויכוח (ראו עניין בן גביר), שהרי, אין היכרות אישית בין התובע לנתבע, ומעולם לא נערך ביניהם שיח, ישיר או עקיף. אשר לניסיון הנתבע לטעון כי הדברים נכתבו על ידו בעידנא דריתחא, לאור ההשפעה של אירועי 7 לאוקטובר וסרטון שפרסם התובע שעסק בחיילי צה"ל (סעיף 60 לסיכומי הנתבע) – דינו של זה להידחות. לא ניתן למצוא כל קשר בין אירועים אלו לבין המלים שהצמיד הנתבע לתמונות התובע. גם החזרתיות של הפרסום, יום אחר יום, משך כחודש ימים, מלמדת כי אין מדובר בפרסומים שנעשו בעת שדמו של הנתבע רתח.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

16. אומנם התובע הוא דמות ציבורית ידועה, עיתונאי בכיר, אשר לוקח חלק בשיח הציבורי והפוליטי בישראל, ונקבע זה מכבר כי "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה" כפי שנדון בהרחבה בעניין בן גביר. עם זאת, בין מעמדו הציבורי של התובע ותפקידו, לבין הפרסומים מושא התביעה דכאן, אין דבר וחצי דבר. יפים לענייננו הדברים שנכתבו בע"א (מחוזי ת"א) 19170-11-24 עו"ד כנרת בראשי נ' עו"ד יריב צרי (מאגרים משפטיים, 28.7.2025) (להלן: עניין בראשי). בעניין בראשי אומנם נבחנה הגנת הבעת דעה, אך דומה כי הדברים שנכתבו שם נכונים גם לשאלת ההקשר והנסיבות בהם יחצה הגידוף את הרף המבסס לשון הרע בקשר לדמויות ציבוריות. וכך נכתב:

"בענייננו המדובר בהתבטאות בוטה ופוגענית מאוד. פדופיליה נחשבת לעבריינות מינית מהסוג הבזוי ביותר. ייחוס תכונה זו למשיב, ואפילו רמיזה על כך, ללא כל יסוד ובלי שהדבר היה נחוץ לביקורתה הלגיטימית של המערערת על אמירתו של המשיב, אינם יכולים להיחשב כהבעת דעה לגיטימית. פרסום זה ביזה את המשיב ללא כל יחס סביר לביקורת שהמערערת ביקשה להשמיע. לפיכך, פרסום זה אינו ראוי להגנת "הבעת דעה" לפי סעיף 15(4) לחוק."

סיכומו של דבר, הפרסומים שהעלה הנתבע בהם כתב כי התובע "נראה כמו פדופיל סוטה מין", לצד תמונתו של התובע, הם גידופים המהווים לשון הרע. אינני סבורה כי ניתן לפרשם כקללות רחוב שכיחות, ואף לא כדברים שפורסמו בעידנא דריתחא. קביעות שכאלו עלולות להביא לשחרורו של כל רסן ולהתרת כל התבטאות, פוגענית ומבזה ככל שתהיה, כלפי מי שפועל בזירה הציבורית בישראל, וזאת אין להתיר.

על הגנת הבעת דעה

17. הנתבע מוסיף וטוען כי מדובר בפרסומים המהווים הבעת דעה בתום לב, ועל כן קמה לו הגנה מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. טענה זו הועלתה על ידי הנתבע דרך אגב, אך ניתן להניח שהכוונה להגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק, שקובע כי: "הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

18. בשורה ארוכה של פסקי דין עמדו בתי המשפט על תכליתה של ההגנה המעוגנת בסעיף 15(4) לחוק, ככזו הנגזרת מהצורך לקיים במשטר דמוקרטי "שוק דעות", ונוכח חשיבותו של חופש הביטוי בחברה דמוקרטית - ראו בג"ץ 2557/05 מטה הרוב נ' משטרת ישראל, סב(1) 200 (2006) וכן רע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט - ח"כ מירי רגב (מאגרים משפטיים, 13.3.2024) (להלן: עניין ערוץ 10).

בעניין עמותת שיח חדש עמד בית המשפט העליון על האבחנה בין עובדה לדעה (פסקאות 20-22):

"אפתח אפוא בהתייחסות להגדרת הקטגוריות – עובדה ודעה – אשר מבין שתיהן עלינו לברר מהי הקטגוריה המתאימה לפרסום שבו עסקינן. ככלל, עובדה עניינה בנתונים אובייקטיביים, בתיאור מציאות מסוימת; היא יכולה להיות אמיתית או שקרית, וניתן לאששה או להפריכה. דוגמה לכך היא פרסום כי נפתחה חקירה משטרתית בעניינו של פלוני (ראו: ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995) (להלן: עניין קראוס)). דעה, לעומת זאת, היא התרשמות סובייקטיבית, והיא אינה נכנסת לתבניות נוקשות של אמת ושל שקר. דעה עשויה להיות משכנעת, סבירה, הגיונית, וכן גם להפך. דוגמה לדעה היא למשל החיזוי כי פלוני צפוי להרשעה בדינו, בשים לב לחומר הראיות שנאסף נגדו (שם, עמוד 858). במקרים רבים, הבחנה בין דעה לעובדה היא קלה ופשוטה, אך לא אחת מתעוררת מורכבות לא מבוטלת בניסיון לסווג נכונה את הפרסום, עד כי "ישנם מקרים שבהם ההבחנה נראית לא רק קשה אלא כמעט בלתי אפשרית" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד 88; וראו גם: ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו(3) 48, 55 (1992); עניין קראוס, עמוד 856).

...

הנה כי כן, על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב את משקפיו של 'האדם הרגיל': "מה שקובע לעניין ההבחנה (בין דעה לעובדה) הוא האופן שבו הדברים נתפסים על ידי האדם הסביר הקולט אותם: כמסקנה אישית-סובייקטיבית של המפרסם או כנתון עובדתי המתאר את המציאות" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד 91; להרחבה נוספת ראו את מכלול הדיון שם, בעמודים 90-92).

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

19. בהתאם לכך, יש לבחון האם הפרסומים מושא התובענה הובנו כדעה והאם הם נעשו בנסיבות הקבועות בסעיף 15(4) לחוק. בקשר לביטויים "נראה כמו פדופיל" או "נראה כמו סוטה מין", הרי שהתשובות לכך שליליות. ברי, כי ביטויים אלו אינם יכולים להתפרש ע"י האדם הסביר כמסקנה אישית סובייקטיבית של התובע על אודות התובע, ועל כן לא ניתן לראות בהם משום הבעת דעה. ממילא, גם לא מתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיף 15(4) לחוק, שכן אין קשר בין תפקידו של התובע כעיתונאי בכיר ודמות ציבורית, ואף לא לסרטון, שלטענת התובע, הפיץ התובע בקשר לחיילי צה"ל, לבין הפרסומים הנ"ל, וראו עניין בראשי שהוזכר לעיל.

20. מסקנתי שונה בנוגע לפרסום בו יוחסו לתובע בריונות וסתימת פיות, אשר שותף ע"י התובע (עמ' 22 לכתב התביעה). אומנם מדובר בשיתוף פוסט שכתב אחר, אך הוא מהווה פרסום לכל דבר ועניין (רע"א 1239/19 **יואל שאול נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ** (מאגרים משפטיים 8.1.2020). כמו כן, מדובר בביטוי בעל קונוטציה שלילית אשר מייחס לאדם שימוש בכוח ו אלימות, ונקבע זה מכבר בפסיקה כי הוא מהווה לשון הרע (ע"א (מחוזי ת"א) 13766-05-10 **שטנגר נ' משטרת ישראל** (מאגרים משפטיים, 12.4.2014); ת"א (שלום פ"ת) 29435-01-20 **פלוגי נ' איספא- איגוד ישראלי לספורט ביליארד** (ע"ר) (מאגרים משפטיים, 25.1.2026); ת"א (שלום חי) 32657-08-21 **פליסמן נ' שפירו** (מאגרים משפטיים, 2.11.2023).

ואולם, משמרכיבים את משקפי האדם הסביר, דומה כי זה האחרון לא היה מבין את הפרסומים ככאלו המייחסים לתובע התנהגות של אדם העושה שימוש בכוחו הפיזי וב אלימות, אלא כאדם כוחני אשר מבקש להשתיק ביקורת. לצד זאת, גם מתקיימות הנסיבות המנויות בסעיף 15(4) לחוק, נוכח מעמדו הציבורי של התובע כעיתונאי בכיר, כפי שהעיד על כך הוא עצמו (ראו סעיף 27-28 לכתב התביעה). דהיינו, עסקינן בביקורת המופנית כלפי האופן בו התובע, שהוא דמות ציבורית, מבצע את עבודתו.

משהפרסום ששותף על ידי התובע מהווה הבעת דעה לאופן שבו התובע מבצע את תפקידו, ולאור מעמדו הציבורי של התובע, ונוכח החשיבות היתרה שיש ליתן לחופש הביטוי בתביעות מסוג זה (ראו עניין ערוץ 10, פסקה 36), סבורני כי שיתוף הפרסום בו כונה התובע "בריון סותם פיות" חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע (ראו לעניין זה **עמותת חוזה חדש**). למען הסר ספק יובהר, כי מסקנתי זו מתייחסת אך ורק לפרסום ששותף ע"י התובע, והמלים שהוסיף התובע על אותו הפרסום "נראה כמו פדופיל סוטה", מהוות לשון הרע, כפי שפורט לעיל בהרחבה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

פרסום אחד או 19 פרסומים?

21. התובענה מבוססת על סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע (מסלול פיצוי ללא הוכחת נזק) כאשר ס"ק ד קובע כי "לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת". על תכליתו של סעיף 7א לחוק עמד בית המשפט העליון בהרחבה ברע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (מאגרים משפטיים, 6.10.2022) (להלן: עניין פלונית) והתייחס לאופן פרשנותו. בית המשפט פסק כי "לשון החוק ותכליתו מותירים פתח לפרשנות, שלפיה ניתן לפסוק יותר מפיצוי אחד, ללא הוכחת נזק, בהתחשב במספר הפרסומים", והציע שלושה מבחני עזר לצורך הכרעה האם קיימת במקרה מסוים הצדקה למתן פיצוי נפרד במסגרת המסלול הסטטוטורי, כתלות במספר הפרסומים, כמפורט להלן:

"המבחן הראשון בוחן את תוכן הפרסומים, ובפרט אם קיים דמיון ביניהם. לפי מבחן זה, כאשר תוכן הפרסומים דומה, אך לא זהה, תיבדק התוספת לפרסום החדש לעומת קודמו. אם ימצא כי התוספת שבפרסום החדש היא משמעותית, כזו שמחריפה את הפגיעה בניזוק, הנטייה תהא לראות את הפרסום החדש כפרסום נפרד, לגבי המסלול הסטטוטורי. לעומת זאת, אם יתברר כי הפרסום החדש אינו מוסיף דבר מהותי על האמור בפרסום הקודם, הנטייה תהיה לראות את הפרסום הראשון, ואת זה שלאחריו, כפרסום אחד.

המבחן השני בוחן את הזמן שחלף מפרסום לפרסום. ככל שחלף זמן רב יותר, בין פרסום אחד למשנהו, הנטייה תהיה לראות כל אחד מהפרסומים הללו, כפרסום נפרד, לגבי המסלול הסטטוטורי, וכך גם להפך. מבחן זה מניח, כי כאשר מעלים מתהום הנשייה פרסום מסוים, ואף אם תוכנו זהה לפרסום שקדם לו, הנזק שב ומתגבש אצל הניזוק מחדש, ולו רק משום שזה נאלץ לעבור מסכת מזיקה נוספת, לאחר שהפרסום הקודם נדחק במידה מסוימת מן התודעה. לכך יש להוסיף את ההנחה המובנית, שלפיה חלוף הזמן בין הפרסומים, עשוי לחשוף את הפרסומים העדכניים לנמענים חדשים, שלא נחשפו קודם לכן לפרסומים הקודמים.

מכאן למבחן השלישי אשר בוחן את זהות הנמענים, ביחס לכל אחד מהפרסומים. במסגרת מבחן זה, תיבחן ה'במה' שעל גביה נעשו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

הפרסומים. כאשר מדובר למשל ברשתות חברתיות, נדרש לבחון באיזה עמוד או פורום פורסם כל אחד מהפרסומים, ומיהם הגורמים שנחשפו להם. ככל שניתן להוכיח קיומה של שונות בין זהות הנמענים, מפרסום לפרסום, הנטייה תהיה לראות כל אחד מהפרסומים, כפרסום נפרד לגבי המסלול הסטטוטורי, וכן להפך."

22. יישום המבחנים שנקבעו בעניין פלונית, ונוכח תכליתו של סעיף 7א לחוק, מובילים למסקנה כי יש לראות בפרסומים משום פרסום אחד. אומנם, הנתבע עשה שימוש הן בביטוי "פדופיל" והן בביטוי "סוטה מין", אך הקשר הדברים והנסיבות מצביעים על כך שמדובר בשטף דיבתי אחד, ואבחנה בין שני הביטויים במקרה זה תהיה מלאכותית. זאת ועוד, מדובר ברצף פרסומים, שהזמן שחלף ביניהם הוא יממה אחת בלבד, ולעתים פחות, שתוכנם חזר על עצמו, ואף הועלו על אותה "הבמה" - דף הפייסבוק של הנתבע. לפיכך, מדובר ברצף פרסומים המהווים פרסום אחד שנמשך כחודש ימים.

הפיצוי הראוי

23. חוק איסור לשון הרע מאפשר לבית המשפט לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק בסכום של עד 50,000 ₪ (ללא הצמדה) בגין פרסום, אם מצא כי נתבע ביצע עוולה לפי הוראות החוק (סעיף 7א(ב) לחוק וכן ראו סעיף 7א(ה) הנוגע למנגנון ההצמדה). בית המשפט רשאי לפסוק פיצויים בגובה כפל הסכום הנקוב לעיל, אם הוכח שפרסום לשון הרע נעשה בכוונה לפגוע (סעיף 7א(ג) לחוק). החוק קובע מסלול נוסף, במסגרתו התובע רשאי להוכיח כי נגרם לו נזק עקב פרסום המהווה לשון הרע, ולתבוע פיצוי בגין הנזק שהוכח. במקרה שלפניי, התביעה מבוססת על מסלול הפיצוי ללא הוכחת נזק (ראו סעיף 59 לכתב התביעה).

במספר רב של פסיקות עמדו בתי המשפט על השיקולים שיש להביא בחשבון בפסיקת פיצויים לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, ובין היתר שיקולים חברתיים, שמטרתם מיגור התופעה של פרסום לשון הרע, ושיקולים פרטניים הנוגעים לנסיבות המקרה הקונקרטי. ביחס לאלו האחרונים, יש להביא בחשבון את היקף הפרסום, חומרתו, ומטרתו של הפרסום, כלומר, האם נאמר במטרה לפגוע. ועוד יש להתחשב בסגנונו של הפרסום, מעמדו הציבורי של התובע והתנהגות הצדדים. כמו כן נקבע, כי בית המשפט ייטה להחמיר עם נתבע שהתנהגותו מעידה שאינו מביע צער על העוול שגרם לתובע, ויקל עם נתבע שהביע חרטה כנה (ראו רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף (מאגרים משפטיים, 14.8.2001); ת"א (שלום ת"א) 56211-03-16 בנימין נתניהו נ' יגאל סרנה (מאגרים משפטיים, 11.6.2017). לצד אלו, יש לבחון קיומה של "כוונה לפגוע", במידה המצדיקה כפל הפיצוי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

הסטטוטורי בהעדר הוכחת נזק, וזאת על פי הוראות סעיף 7א(ג) לחוק. ברע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (מאגרים משפטיים, 8.9.2013) הבהיר בית המשפט העליון שלצורך קביעה כי פרסום נעשה בכוונה לפגוע "נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא. לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע..."

24. על עוצמת הפגיעה שנגרמה לתובע כתוצאה מהפרסום, הוא העיד כך:

"אני נאלצתי להסביר לילדים שלי מה זה פדופיל שהם היו בני 9 בהקשר של ההתנפלות הזו. יש פה תקיפה בחבורה, אין פה תום לב, ואין פה מה שמנסים לטעון של עיתונאי, שיש לו מיקרופון, והוא מנסה לסחוט אנשים קשיי יום. זה לא המקרה.

יש פה אזרח נשוי, אב ל-4 ילדים, בעל מעמד ציבורי, אני מעיד על עצמי אדם שזכה בפרסים המקצועיים הגבוהים ביותר על הצטיינות בעבודתי. זו חבורה של אנשים שפלים, ביקשו לחרב את חיי והם ממשיכים לעשות את זה.

לשאלת בית המשפט לצד רכיב כספי צנוע יחסית אדוני גם מכון אולי לאיזה שהוא התנצלות איזה אמירה האם זה יסייע לאדוני – אני משיב אין ערך להתנצלות שהאקדח מוצמד לרקה. הנתבע שלא עשיתי לו כלום, שהוא לא מכיר אותי העלה עלי 19 פוסטים, אחוז שנאה, בוז רצון להשפיל, הוא מספר כל מיני סיפורים שאני אשם בגירוסים שלו.

אילו הנתבע היה קם ומהרגע שהבין מה הוא עשה, מה הוא אמר על אדם שלא עשה עליו דבר, אילו היה בא אפילו לפני הגישור, לפני בית המשפט פוגש אותי אדם לאדם, פה עכשיו בחוץ. אדם לאדם אחרי שהוא שמע אותי בגישור מדבר על דם ליבי מה שהוא עשה וחברי עשו לי, הוא היה אומר אני מתבייש בעצמי ואני חוזר בעצמי והיה מפרסם פוסט."

מצאתי את דבריו של התובע על אודות עוצמת הפגיעה שנגרמה לו אותנטיים וכנים. התובע שיתף כיצד השפיע הפרסום על חייו האישיים ועל בני משפחתו, תיאר את תחושותיו הקשות בעקבותיו, ואין לי ספק כי הוא נפגע עד מאוד. הכינויים בהם כינה הנתבע את התובע חמורים ופוגעניים, והם נעשו בכוונה לפגוע בתובע, להשפילו ולבוזתו, אך ורק בשל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

תפיסתו של הנתבע את האופן שבו ביצע התובע את תפקידו כעיתונאי, כפי שהעיד על כך הנתבע. ואולם, אין כל קשר בין הפרסום מושא התובענה לבין תפקידו העיתונאי של התובע, ולא ניתן לראות בו אלא דברי ביזוי והשפלה כלפי התובע. שומה על בית המשפט להגן על שמם הטוב של עיתונאים, על מנת שלא יירתעו מביצוע תפקידם, וזאת בכדי להבטיח את חופש העיתונות בישראל שהוא מנשמת אפה של הדמוקרטיה.

25. מכאן, שלא ניתן לקבל את טענת הנתבע לפיה מדובר בתביעת השתקה. אומנם, התובע הוא דמות ציבורית מוכרת, ויש ליתן את מלוא המשקל לחופש הביטוי והבעת הדעה של מי שמבקש לבקר על ביצוע תפקידו. עם זאת, התביעה דנא אינה נוגעת לפרסום אשר ביקש להביע דעה או להעביר ביקורת על התנהלותו של התובע כעיתונאי, אלא אך ורק לייחס לו תכונות שליליות ולצבוע אותו בצבעים של עבריו מין, במטרה לפגוע בו ולבזותו. לפיכך, אין מדובר בתביעת השתקה, ובקבלתה אין כל אלמנט מצנן כלפי מי שמבקש להביע דעה על התנהלותו העיתונאית של התובע.

26. לאחר שהבאתי בחשבון את מלוא השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי למסקנה כי יש לפסוק לתובע את הפיצוי המירבי הקבוע בחוק, שעומד נכון להיום על סך 80,000 ש"ח. בקביעת סכום זה הבאתי בחשבון את חומרת הפרסום, משך הפרסום, והחזרתיות של הפרסום יום אחרי יום, כמו גם עוצמת הפגיעה שנגרמה לתובע נוכח מעמדו הציבורי, והיעדר קשר בין הפרסום לבין תפקידו של התובע כעיתונאי. כמו כן התחשבתי בהתנהלותו של הנתבע בהליך, כאשר במסגרת כתבי בית הדין מטעמו הוא ייחס לתובע ניסיון להוציא כספים מ"האנשים הקטנים" ולהשתיקם.

עוד אציין, כי לא התרשמתי שהנתבע מצר על הדברים. אומנם, בדיון העיד הנתבע כי לא היתה לו כל כוונה לפגוע בתובע, והצטער על שפגע בו (פר' עמ' 4, ש' 31 – 34), אך לא ניתן להשתחרר מן הרושם כי הדברים נאמרו אך ורק כדי להימנע מתשלום פיצויים לתובע, והם אינם הבעת חרטה כנה, כפי שעלה בבירור מסיכומי הנתבע וטענותיו לפיהן התובע מבקש להתעשר על גבו. ויודגש, כי מעבר לדבריו בבית המשפט, הנתבע לא טרח לפרסם עד עצם היום הזה התנצלות בפני התובע.

27. מהתמונה המצטיירת בפנינו עולה שהפרסום נעשה בכוונה של ממש לפגוע בתובע, והוא נכנס לגדרו של סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע. הדברים עולים בבירור מתוכן הפרסום, החזרתיות שלו, והיעדר כל קשר בינו לבין תפקידו העיתונאי של התובע. הכוונה לפגוע נלמדת גם מעדותו של התובע בבית המשפט ואף מהתנהלותו של הנתבע בהליך, כמפורט לעיל.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

28. לצד זאת, קיימים שיקולים המטים את הכף שלא לפסוק לחובת הנתבע כפל פיצוי הסכום המירבי, אלא פחות מכך, וזאת נוכח תפוצתו המוגבלת של הפרסום. כפי שעולה מסיכומיהם, הצדדים חלוקים בשאלת מספר החברים שהיו לנתבע בפייסבוק, ובעוד התובע טוען כי מדובר ב- 2729 איש (נספח 1 לסיכומי התובע), אליבא דנתבע, בעת הרלבנטית מדובר היה במאה חברים בלבד (ס' 27 לסיכומי הנתבע). למרות שמחלוקת זו התגלעה בין הצדדים במסגרת סיכומיהם, אף אחד מהם לא ביקש לחזור בו מההסדר הדיוני ולקבוע את התיק לשמיעת ראיות. יהא מספר חברי הקבוצה אשר יהא, 2729 או 100, בכל מקרה לא מדובר בתפוצה רחבת היקף במיוחד. גם אין חולק שהנתבע אינו "אנשיית רשת", ולא הוכח שהפרסום זכה לתהודה בצורת "לייקים" או שיתופים. אומנם, מדובר בפרסום ברשת חברתית, על כל ההשלכות הטמונות בפרסום מסוג זה (רע"א 1239/19 יואל שאול נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ (מאגרים משפטיים, 8.1.2020)), אך ניתן להתרשם כי היקף הפרסום אינו מן הגבוהים.

גם לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנתבע, ולמרות שאלו לא הוכחו באסמכתא כלשהי, אני נכונה לקבל את טענתו כי מצבו הכלכלי והאישיו אינו מהמשופרים, ולהביאה בחשבון. אני אף ערה לעובדה שהפרסומים הורדו על ידי הנתבע לאחר כחודש ימים, ואולם, זאת נעשה אך ורק לאחר שהתקבל אצל הנתבע מכתב התראה מב"כ התובע (ראו סעיף 36 לכתב התביעה), ומבלי שהנתבע טרח להכות על חטא או אפילו לשתף את הקוראים בסיבה שבעטיה הוסרו הפרסומים.

סיכומי של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, לחומרא ולקולא כמפורט לעיל, ולאחר שעיינתי בפסקי הדין הרבים אליהם הפנו הצדדים בכתבי טענותיהם, אני מוצאת לחייב את הנתבע בפיצוי התובע בסך 100,000 ₪.

התוצאה

29. הנתבע ישלם לתובע בתוך 30 ימים סך של 100,000 ₪, כשהוא נושא ריבית שקלית מהיום ועד התשלום בפועל.

30. ביחס לסעד ההתנצלות (כמבוקש בסעיף 65 לכתב התביעה), אין מקום להיזקק לו בחלוף הזמן, ומקום בו פסק דין זה יתפרסם, על נימוקיו (ראו עניין דהן).

31. אשר לשאלת ההוצאות, נוכח התנהלות הצדדים בהליך, החיסכון בזמן השיפוטי והעובדה כי נערך רק דיון אחד, ולאחר שהבאתי בחשבון את מכלול השיקולים הצריכים לעניין,

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 39360-10-24 פלג נ' אחרק

תיק חיצוני:

ובשים לב שהתביעה התקבלה בסכום נמוך מהסכום שנתבע, מצאתי לפסוק לחובת הנתבע הוצאות משפט מתונות בסך 5,000 ₪, בצירוף שכ"ט עו"ד בסך 13,000 ₪.

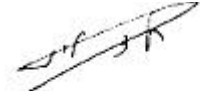
סכומים אלו ישולמו בתוך 30 ימים ויישאו ריבית שקלית מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן פטור ממחצית שניה של האגרה.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי - מרכז.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשפ"ו, 14 יוני 2026, בהעדר הצדדים.

לימור חלד-רון, שופטת

